

— Юнакъ е Желѣзко, туй то! — Каза Габара. Не е само да знаешъ пжтекиѣ, но и да си сърдцатъ... Сърдцатъ ни е юнакътъ и туй то!

И за да подкрепи казаното — Петъръ Габара разправи на офицеритѣ какъ се е промѣкналъ Желѣзко.

Току що завършилъ речъ — отъ къмъ село се раздаде възгласъ на църковна камбана.

Петъръ Габара колѣнчи на земята, обори глава и направи кръсть...

... Следъ три години той чуваше гласа на Сребърната камбана, която баща му бѣ подарилъ на църквата.

Офицеритѣ последваха Полковника си.

Тѣ не знаеха какво говори камбаната на тѣхния полковникъ, но и тѣ доловиха, че гласа на тая камбана не бѣ като тая на други, що сж чували. То не бѣше звѣнъ, а пѣсень-приказка. Приказка за тжгата на поробения, пѣсень за копнежа на добруджанеца по роденъ край, подтиснатъ подъ чужда власть; несбжднатъ сънъ по онова, което години е притискало гърди. А и този който звѣнѣше, сѣкашъ вижда нотитѣ на блѣнуванъ химнъ и съ всѣки ударъ извикваше трепета на наболѣла душа, която зове родни братя на велика брань.

Камбаната плачеше отъ радостъ, зовеше отъ възторгъ, шепнѣше премалѣла отъ ожидание.

Петъръ Габара разбра свещенния зовъ. Издигна глава и промълви:

— Братя, да вървимъ! Камбаната ни зове!

Въ този мигъ се завърна разузнавача.

Той застана запѣхтѣнъ предъ полковника. Съобщи, че окопитѣ сж изпразнени.

Заповѣдта за настѣпление бѣше дадена. И грѣмко ура огласи утринния небосклонъ.

Трѣбваше да се преследва неприятеля, за да не му се дава време за опомняне. И на Петра Габара не оставаше време да се отбие и види своя домъ; неможеше да срещне близки и познати.

Повелъ полка си по следитѣ на отстѣпващъ противникъ, разпореда: една рота да слѣзе въ долния край, дето се възмогваше стихиенъ пожаръ и да се потуши огъня.

— При първата почивка, — реши полковникътъ, — ще се повърне да посѣти родно село.